

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **J. M.**, zastoupena Mgr. Janem Aulickým, advokátem se sídlem Za Tiskárnou 327, Český Krumlov, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 7, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 5. 2020, č. j. 22 A 17/2015 - 114,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího právního zástupce Mgr. Jana Aulického do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), jehož výrokem I. bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014, č. j. MSMT- 38710/2014-2, a rozhodnutí Ostravské univerzity ze dne 3. 9. 2014, č. j. OU-71264/POD-2014, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení; výrokem II. soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno uvedené rozhodnutí Ostravské univerzity o zamítnutí její žádosti o uznání zahraničního studia a kvalifikace v České republice.

[2] V kasační stížnosti stěžovatelka namítala, že ačkoliv krajský soud její žalobě z větší části vyhověl, nezrušil usnesení Univerzity Karlovy ze dne 3. 7. 2014, č. j. UKRUK-4997/14/DV-Ha, kterým byla stanovena nepřislušnost Univerzity Karlovy a věc byla postoupena Ostravské univerzitě. Poté, co bylo ke kasaci žalovaného Nejvyšším správním soudem zrušeno původní rozhodnutí krajského soudu, stěžovatelka v rámci „*vyjádření k dalšímu postupu soudu po kasačním rozsudku*“ sice výslovně uvedla, že nadále nenamítá

nicotnost uvedeného usnesení, nicméně současně namítla jeho neplatnost, kterou namítala už v textu žaloby. Podle jejího názoru krajský soud také nesprávně posoudil procesní charakter tohoto usnesení, které má povahu „jiného úkonu správního orgánu“ ve smyslu § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s., nikoli vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Krajský soud se tak měl zabývat zákonností tohoto usnesení, přičemž pokud dospěl k závěru, že postoupení věci bylo nedůvodné, měl usnesení pro nezákonnost zrušit. Dále stěžovatelka namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], přičemž vyjmenovala žalobní námitky, kterými se krajský soud údajně nezabýval. Krajský soud podle jejího názoru pochybil, také když odmítl použití vyhlášky č. 187/2009 Sb., a když neobjasnil, v jakém směru by mělo být vedeno další zjišťování nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, obě správní rozhodnutí, i usnesení o postoupení věci Ostravské univerzitě.

[3] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost podal účastník, který byl v předcházejícím řízení o žalobě před krajským soudem procesně úspěšný, zabýval se rozhodující senát Nejvyššího správního soudu nejprve otázkou přípustnosti kasační stížnosti.

[4] Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li stanoveno jinak. Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. je kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, nepřípustná.

[5] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1.7.2015, č. j. 5 Afs 91/2012 – 41, dospěl k závěru, že „[k]asační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná.“

[6] V posuzované věci krajský soud zrušil prvostupňové i druhostupňové správní rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, čímž rozhodl ve prospěch stěžovatelky a umožnil tak, aby věc byla žalovaným znovu projednána. Předmětnou kasační stížností se přitom stěžovatelka domáhala, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Nenamítá v ní však, že měl krajský soud výrokem ve věci rozhodnout jinak, než jak učinil (tzn., že napadená správní rozhodnutí zrušit neměl).

[7] Stěžovatelka se v kasační stížnosti domáhala toho, aby krajský soud nad rámec již vyslovených výroků rozhodl také o jejím návrhu na zrušení usnesení Univerzity Karlovy, kterým byla věc postoupena Ostravské univerzitě. Stěžovatelce lze dát za pravdu, že zrušení tohoto usnesení navrhovala již v žalobě (tento návrh je i součástí žalobního petitu), a krajský soud by tedy měl o jejím návrhu formálně rozhodnout. Nejvyšší správní soud v tom však nespatřuje takovou vadu řízení, pro kterou by bylo nutno napadený rozsudek zrušit. V daném případě jde totiž o usnesení vydané podle § 12 správního řádu, které se pouze poznamená do spisu, a proti kterému není podle § 76 odst. 5 správního řádu přípustné odvolání. Jedná se o usnesení, které je svojí povahou rozhodnutím, jímž se pouze

pokračování

upravuje vedení řízení před správním orgánem a jako takové je proto podle § 70 písm. c) s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučeno (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2016, č. j. 3 As 63/2015 - 27). Krajskému soudu by tak nezbylo, než návrh stěžovatelky na jeho zrušení odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro nepřipustnost.

[8] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná, a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., s odkazem na § 120 s. ř. s. odmítl. O věci Nejvyšší správní soud rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[9] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož kasační stížnost byla odmítnuta.

[10] Podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Protože kasační stížnost byla odmítnuta, aniž by bylo nařízeno jednání, Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení soudního poplatku.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. srpna 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín  
předseda senátu